

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/53/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416000219
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1416000219.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a členov senátu JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obžalovaných A. Q. G. Y., stíhaných pre prečin pytlíctva spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 310 ods. 1 Trestného zákona, o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 17.1.2017, sp.zn. 0T/98/2016, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 13. júna 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu.

Podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku p o s t u p u j e sa Okresnému úradu Bratislava vec obžalovaných

X. A. Q., Q.. XX.XX.XXXX T. U., W. U. U. XX, U.,
X. U. S., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom H. G. 3, U.,
X. mladistvého P. H., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom F. 7, U.,

stíhaných podľa obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava IV č.k. 2Pv 331/16/1104 - 10 zo dňa 29.07.2016 pre prečin pytlíctva podľa § 310 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe, že

dňa 28.07.2016 v čase cca o 00.15 hod. po tom ako na ul. R. v U. motorovým vozidlom zn. Š. A., P.: U. XXX G. zrazili a usmrtili diviaka, tohto v úmysle si ponechať, naložili do predmetného vozidla a z miesta zrážky odišli, následne pokračovali v jazde motorovým vozidlom na ul. T. Č.. X T. U. a odtiaľ pokračovali v jazde v smere do R., pričom počas cesty boli zastavení a kontrolovaní hliadkou PMJ, Krajského riaditeľstva PZ Bratislava, ktorá počas kontroly vozidla usmrteného diviaka našla v kufri vozidla a týmto konaním obžalovaní spôsobili poškodenej organizácii R. Y. X. Y. Y. Q. Č..XX, U., škodu vo výške 52,50 eur,

pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by sa mal prejednať ako priestupok.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 17.1.2017, sp.zn. 0T/98/2016, samosudkyňa rozhodla nasledovne:

„Podľa § 241 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s poukazom na ustanovenie § 214 ods. 1 Trestného poriadku postupuje v trestnej veci spisová značka 0T/98/2016 vedenej proti obvinenému 1/ A. Q., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U. č. XX, U., 2/ U. S., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom H. G. č. 3, U., 3/ ml. P. Jurikovi, nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom F. č. 7, U., pre prečin pytlíctva podľa § 310 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorý mali spáchať tak, že

dňa 28.07.2016 v čase cca o 00.15 hod. po tom ako na ul. R. v U. motorovým vozidlom zn. T. A., P.: BA XXX AB zrazili a usmrtili diviaka, tohto v úmysle si ponechať, naložili do predmetného vozidla a z miesta zrážky odišli, následne pokračovali v jazde motorovým vozidlom na ul. T. č. X v U. a odtiaľ pokračovali v jazde v smere do R., pričom počas cesty boli zastavení a kontrolovaní hliadkou PMJ, Krajského riaditeľstva PZ Bratislava, ktorá počas kontroly vozidla usmrteného diviaka našla v kufri vozidla a týmto konaním obvinení spôsobili poškodenej organizácii R. Y. X., so sídlom Q. č.XX, U. škodu vo výške 52,50 eur,

Okresnému úradu Bratislava pretože nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom.“

Proti tomuto uzneseniu podala v lehote ustanovenej v § 187 ods. 1 Tr.por. sťažnosť Okresná prokuratúra Bratislava IV písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 20.1.2017.

Prokurátor v písomných dôvodoch sťažnosti doručených na prvostupňový súd dňa 22.3.2017 uviedol, že s napadnutým rozhodnutím sa nestotožňuje a domnieva sa, že konanie obžalovaných napĺňa tak formálne, ako aj materiálne znaky prečinu pytliactva podľa § 310 ods. 1 Tr.zák. formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr.zák. Obžalovaní tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní popierali úmysel spáchať stíhaný skutok a tiež popierali úmysel ponechať si zrazené zviera. Zhodne vypovedali, že diviaka zrazili motorovým vozidlom ako išli z raketovej základne smerom do Bratislavy - D., po zrážke sa snažili kontaktovať dedka obž. S., ale na mieste zrážky nebol signál. Z nárazu boli v strese, ale z dôvodu aby diviak nehnil, nešíril nejaké choroby a z bezpečnostných dôvodov pre iné autá toto mŕtve zviera spolu naložili do kufra motorového vozidla, s taktó naloženým zvieratám sa presunuli na T. 1, U., a odviezli psa patriaceho obž. H. domov. Následne spoločne chceli odviezť diviaka dedkovi obž. S. do R., aby sa o neho postaral (ten je poľovníkom), počas cesty opätovne telefonicky kontaktovali dedka, tomu sa aj dovolali, pričom ten im povedal, aby zastavili auto a zavolali políciu. Toto však už nestihli, nakoľko v tom čase ich začali zastavovať policajti, s motorovým vozidlom zastavili na najbližšom parkovisku, kde prebehol policajný zákrok a kde policajti našli vo vozidle zrazeného diviaka. Prvostupňový súd mal dokazovaním za preukázané, že obžalovaní nemali v úmysle ponechať si a spracovať usmrtené zviera a konali v strese a z nevedomosti, a preto závažnosť ich konania posúdil ako nepatrnú. Súd však vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil a dospel k nesprávnym záverom, najmä čo sa týka samotného úmyslu obžalovaných ako naložiť so zrazeným diviakom. Vyhodnotením vykonaných dôkazov je totiž potrebné prijať záver, že obžalovaní mali záujem si zrazeného diviaka ponechať. V prvom rade je potrebné uviesť, že obžalovaní počas celej doby nekontaktovali políciu, a to aj napriek tomu, že počas zrážky so zvieratám vznikla na ich motorovom vozidle škoda, čo zistili na vozidle hneď po zrážke. Zrazené zviera naložili do motorového vozidla, a to aj napriek tomu, že z bezpečnostných dôvodov postačovalo diviaka presunúť mimo vozovku a túto situáciu následne riešiť cez dedka obž. S.. K.. H. bol v priebehu skutku doma a v kontakte so svojou mamou, pričom o situácii so zrazeným zvieratám sa jej nezmenil a nepožiadaval ju o radu či o pomoc. Aj napriek následnému upozorneniu dedka obž. S., o mŕtvom diviakovi nepovedali ani zasahujúcej hliadke PZ, pričom zákrok hliadky PZ trval dlhšiu dobu a zasahujúci príslušníci PZ spozorovali diviaka až pri kontrole povinnej výbavy, a to bez upozornenia obžalovaných. Vyššie uvedené svedčí o tom, že obžalovaní si chceli zrazeného diviaka ponechať.

Podľa sťažnosti prvostupňový súd poukazuje aj na nízku škodu, ktorá bola poškodenému spôsobená, k čomu prokurátor uvádza, že pri posudzovaní materiálneho korektívu nemožno vychádzať len zo závažnosti následku, ale hodnotí sa aj spôsob vykonania činu, okolnosti spáchania, miera zavinenia a pohnútky páchatel'a. Vzhľadom na vyššie uvedené, najmä na skutočný úmysel obžalovaných, ktorý bol dokazovaním preukázaný a ktorý smeroval k ponechaniu si usmrteného diviaka, je preto potrebné prijať záver, že skutok možno kvalifikovať ako prečin a že závažnosť konania obžalovaných bola vyššia ako nepatrná.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby nadriadený súd podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr.por. zrušil napadnuté rozhodnutie a aby uložil prvostupňovému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

K sťažnosti prokurátora sa vyjadrili obžalovaní prostredníctvom obhajcu H.. R. T. písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 11.4.2017, v ktorom poukázal na § 119 ods. 1 písm. e) Tr.por., podľa ktorého je v trestnom konaní potrebné okrem iného dokazovať následok a výšku škody spôsobenú trestným činom. D. bol zrazený počas cesty osobným motorovým vozidlom, teda k usmrteniu

zvieratá došlo nedbanlivostným zavinením, konaním vodiča, ktorý nechcel spôsobiť následok ani s jeho spôsobením nesúhlasil. Spoločenská hodnota takéhoto zvieratá bola stanovená na sumu 52,50 eur. Takáto škoda je vyjadrením spoločenskej hodnoty zvieratá, pokiaľ žije a v tomto trestnom konaní je potrebné skúmať hodnotu po jej usmrtení. Cena zostatkov zvieratá po usmrtení je ovplyvnená spôsobom, za ktorej došlo k usmrteniu a okolnosťou, či zostatky takto usmrteného zvieratá sú spôsobilé ku konzumácii človekom (nie bez významu je aj zistenie, že takto usmrtené zviera nie je spôsobilé ku konzumácii človekom). Z kauzálnych skutočností, ktoré determinujú objektívnu stránku tohto protiprávneho konania vyplýva, že táto protiprávna činnosť spočíva v neoprávnenom zásahu do výkonu práva poľovníctva, a to tým, že zver, ktorá bola usmrtená inak, bola premiestňovaná v rozpore so zákonom, teda konanie obvinených naplnilo znaky zásahu do ochrany poľovníctva v zmysle § 24 odsek 3 písm. h) zákona č. 74/2009 Z.z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Obžalovaní sú si v súčasnosti vedomí, čo potvrdili aj na hlavnom pojednávaní, že konali v rozpore so zákonom. Aj pri plnom rešpekte k zásade, že ústrednú kategóriu trestného práva hmotného - trestný čin charakterizuje ich typová závažnosť, ktorá je vyjadrená len nepriamo znakmi formálnej stránky skutkových podstat a hornou hranicou trestnej sadzby trestu odňatia slobody, ktorý možno uložiť za jednotlivé trestné činy podľa osobitnej časti tohto zákona, obhajoba zastáva názor, že prokurátor v dostatočnej miere neprihliadal a nesprávne hodnotí ustanovenie § 10 odsek 2 Trestného zákona, ktorý stanovuje, že o prečín nejde, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Je nesporné, že obvinení nedovoleným spôsobom premiestňovali predtým usmrtené zviera zvieratá, čím sa dopustili porušenia zákona na úseku poľovníctva. Nie je ničím dokázané, že obvinení si usmrtené zviera chceli ponechať. Ak áno, je logickou otázkou, čo by s týmito zostatkami urobili. Preto sa javí logické, že chceli usmrtené zviera zaviesť starému otcovi jedného z obvinených, ktorého považovali za odborníka pre túto oblasť.

Aj pri plnom rešpekte k zásade, že neznalosť zákona nikoho neospravedľuje a nevyvíja z právnej zodpovednosti za jeho porušenie, nie bez významu je fakt, že obvinených nikto, vrátane školy nepoučil ako sa správať v situácii nezavineného usmrtenia zvieratá. Dokazuje to aj skutočnosť, že tieto informácie sa obvinení snažili získať od starého otca jedného z obvinených. Prokurátor vyčíta súdu, že vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil. Podľa obhajoby práve prokurátor, ktorý už od počiatku nesprávne hodnotil kritériá týkajúce sa konania a následku, t.j. objektívnu stránku, a mieru zavinenia, príp. pohnútku, v opačnom prípade by doslova neignoroval ustanovenia o mladistvom. Obmedziť osobnú slobodu mladistvého možno len vo výnimočných prípadoch, a to dokonca aj za existencie väzobných dôvodov. Dozorový prokurátor v tomto prípade nechal obmedziť osobnú slobodu mladistvému, pritom nebol na takýto postup dôvod. Jedine ten, aby sa vylepšila štatistika prípadov ukončených v skrátanom konaní, pritom dozorový prokurátor vôbec nebral ohľad na zákonnú požiadavku, ktorou je dôležitý výber prostriedkov vhodných na nápravu mladistvého. V tejto súvislosti je viac ako žiaduce aplikovať princíp ultima ratio, ktorý plní tiež funkciu subsidiárnu, ktorá spočíva v tom, že trestnoprávne normy majú byť používané len pokiaľ použitie iných prostriedkov právneho poriadku neprichádza do úvahy alebo ich využitie je zjavne neúčelné. Kriminalizácia protiprávneho konania obvinených v tomto prípade je v rozpore so zásadou kriminalizovať len najzávažnejšie prípady a umožniť čo najširšie uplatnenie mimotrestných reakcií na porušenie práva. Obvinení sú stíhaní za prečín, teda za ustanovenie Trestného zákona, v ktorom je zakotvená výnimka z formálneho chápania kategórie trestných činov.

Vzhľadom na vyššie uvedené okresný súd správne postupoval, pretože výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní preukázali, že v danom prípade nejde o trestný čin, ale môže ísť o priestupok, preto nadriadenému súdu obhajoba navrhuje, aby podanej sťažnosti nevyhovel.

Spis bol predložený prvostupňovým súdom na rozhodnutie o sťažnosti tunajšiemu súdu dňa 5.5.2017.

Podľa § 192 ods. 1 Tr.por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán
a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr.por. ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie, rozhodne vo veci sám.

Podľa § 280 ods. 2 Tr.por. súd postúpi vec inému orgánu, ak zistí, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok, služobné previnenie alebo disciplinárne previnenie, o ktorých je tento orgán príslušný rozhodovať.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona („Tr.zák.“) nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Podľa § 95 ods. 2 Tr.zák. prečin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, nie je trestným činom, ak ho spáchal mladistvý a ak je jeho závažnosť malá.

Podľa § 310 ods. 1 Tr.zák. kto neoprávnene zasiahne do výkonu práva poľovníctva alebo do výkonu rybárskeho práva tým, že bez povolenia loví zver alebo ryby alebo loví zver alebo ryby v čase ich ochrany alebo zakázaným spôsobom, alebo kto ukryje, prechováva, alebo na seba alebo na iného prevedie zver alebo ryby neoprávnene ulovené alebo nájdené, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Krajský súd v Bratislave ako nadriadený súd na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr.por. jednak správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému bola podaná sťažnosť a jednak konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná, pretože prvostupňový súd rozhodol vecne správne. Na podklade podanej sťažnosti však musel nadriadený súd zrušiť rozhodnutie prvostupňového súdu a sám vo veci rozhodnúť, keďže prvostupňový súd rozhodol o obžalobe podľa nesprávneho ustanovenia Trestného poriadku.

Nadriadený súd rozhodujúci o sťažnosti z predloženého spisového materiálu zistil, že na A. Q., U. S. a mladistvého P. H. bola dňa 29.7.2016 na Okresný súd Bratislava IV podaná Okresnou prokuratúrou Bratislava IV obžaloba č.k. 2Pv 331/16/1104-10 podľa § 204 ods. 1 Tr.por. pre prečin pytliactva spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona k § 310 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe v nej uvedenom (zhodnom s vymedzením skutku vo výroku tohto rozhodnutia), pričom vec bola prijatá na prvostupňovom súde pod sp.zn. OT/98/2016.

Podaná obžaloba bola prejednaná na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 22.9.2016, kedy po prednesení obžaloby k nej obžalovaní vyhlásili, že sú nevinní a následne boli vypočutí, ďalej boli vypočutí svedkovia N. H. a H. U. S. a dňa 17.1.2017, kedy bol vypočutý svedok H. R., boli prečítané listinné dôkazy a po záverečných rečiach bolo rozhodnuté spôsobom uvedeným na začiatku odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Z vykonaného dokazovania bolo nesporným, že to, čo sa uvádzalo v skutkovej vete obžaloby, sa aj stalo, teda obžalovaní potom, ako motorovým vozidlom zrazili diviaka, čím ho usmrtili, tento naložili do vozidla a z miesta zrážky odišli, pričom následne ich zastavila a kontrolovala policajná hliadka, ktorá počas kontroly našla usmrteného diviaka v batožinovom priestore motorového vozidla. V tomto ohľade nadriadený súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ohľadom vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní bez toho, aby ich opakovane v tomto rozhodnutí.

Sporným zostalo právne posúdenie skutku, teda či konanie obžalovaných je potrebné posúdiť ako spáchanie prečinu pytliactva spolupáchatel'stvom podľa § 20 Tr.zák. k § 310 ods. 1 Tr.zák. (ako to žiadal v sťažnosti prokurátor) alebo je možné vzhľadom na materiálny korektív ustanovený v § 10 ods. 2 Tr.zák. a § 95 ods. 2 Tr.zák. vec postúpiť na prejednanie priestupku (ako to navrhovala obhajoba a ako to urobil napadnutým rozhodnutím prvostupňový súd).

Nadriadený súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu o postúpení veci na prejednanie priestupku je vecne správne, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Obžalovaným sa dáva za vinu v obžalobe, že spoločným konaním neoprávnene zasiahli do výkonu práva poľovníctva tým, že prechovávali nájdenú zver.

Tu treba v prvom rade uviesť, že k zrazeniu a usmrteniu diviaka došlo neúmyselným konaním, v dôsledku zrážky motorového vozidla a diviaka na vozovke v nočných hodinách, ktorý vbehol do cesty motorovému vozidlu. Následne obžalovaní úmyselne naložili usmrteného diviaka do kufra motorového vozidla a z miesta zrážky odišli.

Takýto priebeh skutku jednoznačne vyplýva z výpovedí obžalovaných. Obžalovaní tiež uvádzali, že po zrážke volal obžalovaný S. starému otcovi, ktorý je poľovník, čo majú robiť, ale sa nedovolal, boli v strese, naložili diviaka do kufra, zaviezli psa obžalovaného H. domov a ďalej išli za starým otcom obžalovaného S., ktorému sa už následne dovolali, ale práve vtedy ich zastavovali policajti. D. naložili do kufra, aby neprekážal, nakoľko by zostal ležať uprostred cesty, nevedeli, čo majú robiť, nenapadlo ich dať ho veľa cesty, prišlo im najvhodnejšie ho odvieť.

Svedok H.. U. S. na hlavnom pojednávaní uviedol, že mu volal vnuk a povedal mu, že zrazili diviaka a majú ho v kufri a svedok mu odpovedal, že ho mali nechať na mieste a zavolať políciu a potom mu volal policajť s tým, či požičal vnukovi motorové vozidlo a následne bol na polícii vypovedať ako svedok.

Z výpovede z prípravného konania štatutára poškodenej poľovníckej spoločnosti X. Z.. H. J. zo dňa XX.X.XXXX vyplýva, že v prejednávanej veci bolo zviera po ohliadke nekonzumné a zlikvidované kaliférnym spôsobom, pričom nebolo strelené, zarezané ani bodnuté, ale bolo zrazené autom, išlo o zviera z poľovného revíra, ktorý obhospodaruje poľovnícka spoločnosť X.. Hodnota diviaka, ktorý vážil 35 kg a išlo o 3 ročné zviera je 52,50 eur, k čomu vystavil poškodený aj odborné vyjadrenie (č.l. 120).

Svedok N. H. z poškodenej poľovníckej spoločnosti na hlavnom pojednávaní uviedol, že divina zrazená autom sa považuje za nepožiteľnú. Po usmrtení sa musí zviera vyvrhnúť, aby sa neznehodnotilo a bolo konzumovateľné (vyvrhovanie zveri znamená odstránenie jej vnútorných orgánov a malo by sa vykonať čo najskôr po ulovení, aby nedošlo k prieniku mikroorganizmov z tráviaceho aparátu do telových dutín a mäsa). Svedok uviedol, že predseda (štatutár) odhadol váhu diviaka na 35 kg, bolo to spôsobené, že bolo nafúknuté, pri hrubom odhade malo mať 18 až 20 kg a spoločnosti vznikla škoda maximálne 35 eur. Na doplňujúce otázky svedok uviedol, že zrazené zviera má nulovú hodnotu a keby bol v danej veci zrazený diviak oficiálne zastrelený, mal by hodnotu 35 eur.

Svedok stržm. H. R., člen policajnej hliadky, ktorá zastavila obžalovaných, na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaní pri vyťažovaní boli zľaknutí, zjavne nevedeli, čo sa deje, čoho sa dopustili a k diviakovi uviedli, že ho zrazili pri základni na R. ulici a že nevedia, čo majú robiť.

Podľa § 24 ods. 3 pís. h) zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov („zákon o poľovníctve“) zakazuje sa v poľovnom revíri privlastňovať a premiestňovať ulovenú zver alebo inak usmrtenú zver alebo jej časti, alebo nájdené mláďatá zveri okrem ich záchrany užívateľom poľovného revíru, bez súhlasu alebo vedomia užívateľa poľovného revíru, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 76 ods. 1 písm. d) zákona o poľovníctve priestupku na úseku poľovníctva sa dopustí ten, kto porušuje povinnosť alebo zákaz na úseku ochrany poľovníctva podľa § 24 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/274/20160701>>; okrem § 24 ods. 3 písm. g) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/274/20160701>> a i) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/274/20160701>>.

Podľa § 76 ods. 3 zákona o poľovníctve orgánom príslušným na prejednanie priestupkov je okresný úrad, v ktorého územnej pôsobnosti bol priestupok spáchaný.

Z ustanovení § 10 ods. 2 Tr.zák. a v prípade mladistvého § 95 ods. 2 Tr.zák. vyplýva, že nie každý skutok, ktorý naplní formálne znaky prečinu podľa Trestného zákona, musí byť posúdený ako trestný čin, pričom pre také posúdenie zákon výslovne požaduje, aby závažnosť činu bola vyššia ako nepatrná a u mladistvého vyššia ako malá.

V tejto súvislosti treba poukázať na zásadu chápania trestnej represie ako „ultima ratio“ orgánmi aplikácie práva, t. j. orgány činné v trestnom konaní a sudy by mali dať prednosť uplatňovaniu mimotrestnej zodpovednosti pred postihom podľa predpisov trestného práva. Princíp ultima ratio má funkciu subsidiár-

nu, ktorá spočíva v tom, že právne predpisy z oblasti trestného práva majú byť používané len vtedy, pokiaľ použitie iných prostriedkov právneho poriadku neprichádza do úvahy alebo ich použitie je zjavne neúčelné.

Vychádzajúc z uvedeného nadriadený súd dospel k tomu záveru, že skutok, ktorého podstatou je ponechanie si usmrteného zvieratá po jeho zrazení motorovým vozidlom, pričom hodnota takého zvieratá je či už 35 eur alebo 52,50 eur, príp. žiadna (z vyjadrení poškodených vyplýva, že mäso z takého zrazeného zvieratá je pre človeka nekonzumovateľné), riešiť prostredníctvom trestného práva a stíhať ako trestný čin podľa Trestného zákona je neadekvátne. Takéto konštatovanie by bolo namieste aj v prípade, keby si obžalovaní také zvieratá chceli ponechať, hoci taký záver nie je možné bez pochybností prijať vzhľadom na tú základnú zistenú skutočnosť, že obžalovaní mali volať starému otcovi obžalovaného S., čo majú robiť, keď zrazili diviaka a na tom nič nemení ani to, že predmetnú skutočnosť neuviedol obžalovaný H. matke, keď doniesol domov psa, resp. že držbu usmrteného zvieratá obžalovaní neuviedli policajnej hliadke potom, ako boli zastavení. Treba si uvedomiť, že obžalovaní v čase skutku mali 18 resp. 16 rokov, ide o mladých, neskúsených ľudí, ktorí boli zo vzniknutej situácie nervózni a nevedeli, čo majú robiť, čo vyplýva nielen z výpovedí obžalovaných, ale takýto ich stav vyplýva aj z výpovede člena policajnej hliadky, svedka H. R..

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa spôsobu vykonania činu a jeho následku, okolností, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútky obžalovaných, nie je závažnosť posudzovaného činu väčšia ako nepatrná a už vôbec by nebolo možné z pohľadu obžalovaného mladistvého P. H. posúdiť, že závažnosť činu je väčšia ako malá.

Aj v prípade, že by si usmrtené zvieratá obžalovaní aj chceli ponechať, jeho hodnota bola minimálna resp. zanedbateľná (z výpovede zástupcu poškodeného dokonca vyplýva, že mäso z takto usmrteného diviaka sa považuje za nekonzumovateľné pre človeka). Pri porovnaní s trestnými činmi proti majetku (také porovnanie je najvýstižnejšie vzhľadom na „použitelnosť“ vecí z mladého diviaka usmrteného zrazením motorovým vozidlom, z ktorého by mohli mať obžalovaní eventuálne iba majetkový prospech, hoci v prípade prečinu pytliactva podľa § 310 ods. 1 Tr.zák. sa pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu nevyžaduje spôsobenie škody), kde sa v zásade vyžaduje spôsobenie škody v rozsahu prevyšujúcou sumu 266 eur, by aj prípadná najvyššie vyčíslená hodnota usmrteného diviaka v tomto konaní - 52,50 eur, nedosahovala uvedenú úroveň.

V tejto súvislosti treba poukázať, že objektom trestného činu pytliactva podľa § 310 Tr.zák. je ochrana výkonu práva poľovníctva a výkonu rybárskeho práva pred neoprávnenými zásahmi. K neoprávnenému zásahu do výkonu práva poľovníctva (hoci skutková podstata tohto prečinu postihuje aj konanie spočívajúce v prechovávaní nájdenej zveri bez ohľadu na výšku spôsobenej škody) ohľadom zvieratá (mladého diviaka), ktoré bolo usmrtené v dôsledku jeho zrazenia motorovým vozidlom, ktorému vbehol pod kolesá na vozovke a ktoré si posádka motorového vozidla naložila do motorového vozidla, dochádza len v minimálnej miere, resp. ide o hraničné posúdenie toho, či došlo k neoprávnenému zásahu do výkonu práva poľovníctva, keďže podľa § 2 písm. q) zákona o poľovníctve právom a výkonom poľovníctva sa rozumie súhrn práv a povinností zver cieľavedome chovať a chrániť, loviť ju, ulovenú alebo inak usmrtenú zver a jej vývojové štádiá a zhody parožia si privlastňovať alebo predávať, zbierať vajcia pernatej zveri na účel jej vyliahnutia a chovu s povolením podľa osobitného predpisu a využívať na to v nevyhnutnej miere poľovné pozemky, poľné a lesné cesty.

Na základe uvedených skutočností nadriadený súd posúdil napadnuté rozhodnutie za vecne správne, a to aj s poukazom na tú skutočnosť, že porušenie konkrétnej povinnosti resp. zákazu, čoho sa mali podľa vymedzenia skutku dopustiť obžalovaní (premiestňovanie príp. privlastňovanie usmrtenej zveri), je sankcionovaná v zákone o poľovníctve ako priestupok.

Napriek uvedenému na podklade podanej sťažnosti musel nadriadený súd rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a sám vo veci rozhodnúť, keďže prvostupňový súd rozhodol o obžalobe podľa nesprávneho ustanovenia Trestného poriadku. Prvostupňový súd rozhodol o postúpení veci na prejednanie priestupku podľa § 241 ods. 1 písm. b) Tr.por., podľa ktorého súd rozhoduje iba v prípade rozhodovania po preskúmaní obžaloby, teda bez toho, aby vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ súd rozhoduje o obžalobe po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, musí o obžalobe rozhodnúť niektorým zo spôsobov uvedených v ustanoveniach § 279 až § 285 Tr.por., pričom v prípade postúpenia

veci na prejednanie priestupku mal prvostupňový súd rozhodnúť podľa vyššie citovaného ustanovenia § 280 ods. 2 Tr.por., proti ktorému mal právo podať sťažnosť iba prokurátor. Toto procesné pochybenie napravil nadriadený súd tým, že zrušil napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a sám o veci rozhodol podľa správneho ustanovenia Trestného poriadku, a to vecne zhodným spôsobom ako prvostupňový súd.

Z uvedených dôvodov bolo napadnuté rozhodnutie zrušené a nadriadený súd sám rozhodol o postúpení veci vecne a miestne príslušnému Okresnému úradu Bratislava, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by sa mal prejednať ako priestupok.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.